

de Summ. Milit. Praef. cap. I. §. 2.); ac militare dicebantur, qui circa latus Regis vel Principis agentes, munus aliquod officiumue, ἀρχὴν ἀξίαν, in Palatio aut Comitatu Principis gerebant, & aliqua dignitate aut administratione fungebantur. Vid. CHRISTOPH. IVSTELL. ad Cod. Can. Eccles. African. can. 16. Spectat huc omnino illud AMBROSII Serm. VII. *Non enim tantum de iis militantibus Scriptura loquitur, qui armata militia detinentur, sed quisquis militiae cingulo (d) utitur, dignitatis suae miles adscribitur. De Aduocatis praedicat Imperator in text. eleg. l. 14. C. d. Aduocat. diuers. judic. Non solos nostro imperio militare credimus illos, qui gladiis, clypeis, & thoracibus nituntur: militant caussarum Patroni, qui gloriosae vocis confisi munimine laborantium spem, vitam & posteros defendunt: (e) Frequens hinc titulus*

B 3

erat:

(d) CINGVLVM est Dignitas, Magistratus, Honor, Fortitudo. SVIDAS: ζωνη τροπικῶς τὸ ἀξίωμα, ἢ δύναμις. ἐπειδὴ ὁ ἐζωσμένος εὐσαλέστερος ἐστὶ πρὸς τὴν πρᾶξιν. Sic *alte cinctum* antiqui vocabant strenuum, fortem, virilem, minime mollem, Graeci εὐζωνον, id est, iuxta HESYCHIVM, εὐοπλον, ἐνοπλον; contra *laxius cinctum*, & *discinctum*, pro molli, delicato, & effoeminato ponebant. OVIDIVS certe lib. I. Amor. Eleg. IX. *segnitiem & discinctionem coniungit, hoc versu:*

Ipse ego segnis eram, discinctaque in otia natus.

Vid. IOHANN. CASPAR. SVICERI Thesaur. Eccles. Tom. I. p. 1307. seqq. Cingulum vero Militare auferre, idem erat, ac a Militia degradare. Hinc SVGERIVS in Ludovico VI. cap. XXI. de Thoma de Marla: *Cono, Praenestinus episcopus - - anathemate scilicet generali detruncans, cingulum Militare ei licet absenti decingit, ab omni honore tanquam sceleratum & infamatum, Christiani nominis inimicum, omnium iudicio deponit.*

(e) Egregie CICERO in Orat. pro L. Muraena (quae est inter orationes vicesima tertia, & Tom. II. Opp. a DIONYSIO GOTHOFREDO ann. 1606. editorum, p. 471. seqq. comparet,) dum Urbanae Militiae meminit, simul explicat, in quo Militia ista praecipue consistat, in respondendo videlicet, scribendo, cauendo. *Seruius, ait p. m. 477. hic nobiscum hanc urbanam militiam, respondendi, scribendi,*

bendi.